

12. VELKÁ NOC

Šla jsem si pro věci, všechno už jsem měla připravené. Nakoukla jsem do stanu. Chiara s Lisou ještě nespaly a potmě si povídaly. Vyndala jsem ven karimatku, spacák, termosku a pár nejteplejších kousků svého oblečení a pak jsem tlumeně řekla: „Holky, dneska spím venku, tak se o mě nebojte. Ráno vám to vysvětlím.“ Než mě stihly zasypat otázkami, vylezla jsem rychle ven, zavřela zip stanu jedním dlouhým máchnutím a odcházela pryč. Jednak jsem si nechtěla nic vymýšlet, a taky už jsem se spíš potřebovala soustředit na to, co mě čeká.

Když jsem se po malé chvíli vracela k ohni, přistoupil ke mně cestou Orlando a řekl: „Si quieres, estaré allí toda la noche contigo.“ Dlaň měl položenou na srdci. *Allí... toda la noche contigo*, to jsem znala ze španělských písniček z rádia. Fakt by mě nikdy nenapadlo, v jaké situaci se mi to bude hodit. *Allí – tam... toda la noche – celou noc... contigo – s tebou...* Nechtěl mě tam nechat jít samotnou. Měl zase ten ustaraný výraz ve tváři. Asi jsem se zbláznila, že tam chci jít navzdory všem, ale já prostě musím. Neuměla jsem to racionálně vysvětlit. Sama jsem byla zvědavá, jak dlouho mi ta odvaha vydrží.

„Muchas gracias, Orlando,“ pohládila jsem ho po tváři. „Estaré – allí – sola. Být – tam – sama.“

„In tienda? Ve stanu?“ řekl s nadějí v hlase. Vyslovil několik dalších vět, ze kterých jsem pochopila, že by mi půjčil svůj vlastní stan a šel by spát k ohni.

„No, con estrellas. Ne s hvězdami.“ Odpověděla jsem měkce, ale rozhodně a ukázala na brilantové nebe.

Pochopil. Už nenaléhal. Vzal mou termosku a šel ji naplnit. Když se vrátil, chytil mou ruku a vtiskl do ní sáček s nějakým obsahem a do druhé mi dal plnou termosku. „Las hojas y mate de coca. Listy a maté z koky.“

Usmála jsem se a přikývla. Věděla jsem, proč mi listy dává. Ke žvýkání.

„Te acompañare allí y te aiuaré.“ Opět vděčně blahorečím italským. Rozumím. Chce mi pomoci s věcmi a doprovodit mě. Souhlasně kývám hlavou.

„Muchas gracias, Orlando. Eres un vero amigo.“ Zvládám poděkovat a říci, že je opravdový přítel.

Mezitím se vrací k ohni Mamani. I on mi podává pytlík s nějakým obsahem a vysvětluje, co mám udělat po příchodu do chrámu. Pozorně naslouchám, aby mi neunikl jediný detail. Rozumím a přitakávám. Orlando mu oznamuje, že mě tam doprovodí. Mamani přikývne, krátce mě prolaseruje svým pohledem, pak řekne opět naprosto bezbarvě: „Buona notte.“ Otočí se a jde do svého stanu.

Teď už je to na mně.

Orlando jde se mnou. Nese mi karimatku a spacák. Já si nesu pytlíky a termosku. Mobil ani foťák s sebou nemám. Mobil je vybitý, a i kdyby nebyl, tak tu stejně není žádný signál. A fotit se v chrámu v noci opravdu nechystám. Nejdu na žádnou turistickou výpravu.

Oba máme čelovky, kterými si svítíme na cestu. Nemluvíme. Jsem navlečená jak pumpa. Teplota už klesá k nule. Když vcházíme do prostoru chrámu, udělám u menhirového oltáře vše podle Mamaniho instrukcí. Orlando trpělivě čeká.

Když skončím, ukáže rukou směrem do rohu. Je tam vyvýšený prostor na půlmetrové kamenné zídce, která ho zároveň částečně ohraničuje. Rozumím, že říká, že bych mohla spát tam, že to místo je trochu chráněné. Jdu za ním k zídce. Ohraničený prostor